

влѣченитѣ безимотни българи отъ Стара-планина ще да е имало, навѣрно, и останки отъ по-старитѣ жители на селото. Ето, около Върбовчець сж запазени много стари географски названия!

Обезлюдени сж били селата въ Видинско и презъ Кжджалийскитѣ времена, при бунтарското владичество на видинския Пазванъ-оглу. (По свидетелството на Софроний Вратчански, презъ това време отъ Видинъ до Вратца „птичка не е прехвърквала“). Частично обезлюдване на тоя край е имало и поради Бѣлоградчишката буна: следъ 1850 г. изселили се отъ тука въ Русия цѣли села (по-голяма частъ отъ тѣхъ, обаче, сж се завърнали пакъ).

За всѣки случай, помни се още въ Върбовчець, какъ е станало последното заселване на селото. Бегътъ обявилъ, че продава земята си. И отъ балкана се втурнали колибари да купуватъ. Това е било игра. Бегътъ, наистина, продавалъ по кжсъ отъ земята си и хората се заселвали на „свое“ владение. Но после, безъ бегътъ да имъ отнеме продаденото, тѣ се виждали „чифлигари“. Явявали се „спахии“ или „сердари (въоръжена прислуга на бега) и сж почвали „ангариитѣ“: заселенитѣ на „своя земя“ сж се виждали като рускитѣ „крепостни“ — обработвали сж земята на бега задължително и безвъзмездно.

Помнятъ се последнитѣ привлечени по тоя начинъ поселеници въ Върбовчець — три патриархални челяди: Боновскиевци, Въцинци и Яневци (последнитѣ по-късно сж се изсе-